

Митрофана го учехъ изустъ.

Друга моя книга нѣмѣ вече такъвъ успѣхъ.

* * *

Причината?

Една струя отъ веселостъ, която се разливаше отъ страницитѣ. Тя подкупи читателитѣ и избърса прѣдъ очитѣ имъ хиледитѣ недостатки, неизбѣжни въ такава прибързана работа.

Този лесенъ триумфъ биде обаче затъмненъ отъ едно облаче. Ненавистта трепна!

Въ единъ провинциаленъ вѣстникъ *Съзвѣтникъ*. въ Сливенъ, появи се една критика безименна срѣщу *Митрофана* — първия дисонансъ въ хорътъ отъ благоволителни отзиви и съчувствия.

Тая критика явяваше на свѣта, че държи за полата единъ крадецъ който бѣше открадналъ *Митрофана* отъ Гоголевия *Ревизоръ* и отъ *Скарването на Ив. Ивановичъ и Ив. Никифоровичъ*!

И критикътъ (азъ послѣ узнахъ, че билъ Захарий Стояновъ — Богъ да прости озлобената му душа!) ме привръзваше съ едно свирѣпо ожесточение на позорний стълпъ.

До колкото помнѣ многодоказателнитѣ улики на неоспоримото прѣстѣпление бѣхъ тия:

Първо: Гоголь имаше една драма подъ название *Ревизоръ*; а въ *Митрофана* на една страница нѣйдѣ сжщо излазяше мимоходомъ единъ мнимъ ревизоръ.

Второ: У Гоголевата повѣсть двамата съсѣди: Ив. Ивановичъ и Ив. Никифоровичъ се скарали; у *Митрофана* сжщо двама приятели се скарали!